

NAŠE OBRANA

Informační zpravodaj klubu seniorů ČSSD

Středočeského kraje

č. 5/2016

Redakce: KS ČSSD Příbram

Zpráva ze zasedání CV KS ČSSD dne 15.9.2016.

Hlavními body jednání byla volba nové místopředsdkyně CV KS a návštěva ministra vnitra, př. Chovance. V tom duchu také celé jednání probíhalo. Po základních formalitách – volba zapisovatele, ověřovatelů zápisu, volební komise byl ještě doplněna volbou ověřovatelů zápisu.

Navržené kandidátky pro volbu místopředsdkyně CV KS – př. Moravcová, Kolofíková, Gajzlerová, Zachardová.

Příchodem ministra vnitra bylo jednání přerušeno a předáno slovo př. Chovancovi. Z jeho delšího projevu vybíráme podstatné. O migrantech – v této chvíli je u nás povolen dočasný pobyt pouze 45 osobám, které přišli v rámci uprchlické invaze do Evropy. Ostatní ale příliš zřetelně dali najevo, že u nás nemají zájem o azyl, že utečou. Tito lidé nemají volební právo. Ale současně máme u nás 11.000 Ukrajinců, Slováků a Rumunů. A to nepočítáme Vietnamce. Dohoda s Tureckem zatím funguje, denně se podaří přejít do Řecka jen asi 100 migrantů. Jinou otázkou je Itálie – to jsou vesměs ekonomičtí migranti a ti tu nemají právo pobytu. Také

Němci se již začínají probouzet a začínají realisticky uvažovat. My pomáháme vysíláním policistů do zemí jako je Makedonie, Řecko... migrace dnes leží na bedrech jednotlivých států... na ochranu hranic Evropy by byla potřeba evropská armáda.

K blížícím se volbám do krajů – neměly by zde být podstatné problémy, horší budou příští rok parlamentní volby, budou rozhodující. Největší přesuny voličů se odehrávají mezi hnutím ANO a ČSSD. Přitom ANO je pouze postava Babiše, který představuje zprivatizovaný stát.. K úniku nezdaněného kapitálu: Banky vyvádějí do zahraničí ročně kolem 250 mld nezdaněného zisku. V dalším: k otázce některých akcí pořádaných v Praze – povoluje magistrát a policie nemůže bez vážných důvodů zasáhnout. Rozhodnutí soudů k případům jako bylo odcizení státní standarty na Hradě jsou někdy velmi podivná. Je tu snaha vytvářet vizi hodného nebo zlého sociálního demokrata. K volbě prezidenta – nemáme vlastního kandidáta a budeme podporovat Zemana. Na poznámku o zbytečnosti Evropského parlamentu byla odpověď: „je to poslední místo, kde ještě můžete říci svůj názor“. Pokud by měl ještě někdo dotaz, může ho poslat jeho tajemníkovi na e-mail: jaroslav.brychta@mvr.cz – poté př. Chovanec odešel a jednání se vrátilo k původnímu programu – volba místopředsdkyně CV KS.

Volby proběhly jako dvoukolové, ve druhém kole zvítězila př. Moravcová. Náplní práce nové místopředsdkyně bude činnost krajů, krajské konference.

Sportovní hry seniorů v létě v Praze – KS ČSSD postavil dvě družstva. Na návrh PCV KS, navrhnout př. Kavana na celostátní vyznamenání, odpověděl kancléř Mynář, že návrh byl podán pozdě – tedy až příští rok. Poté následovaly zprávy o činnosti odborných komisí a vystoupení zástupce Středočeského kraje. Ve svém vystoupení navrhoval Středočeský kraj, aby zprávy předsedů odborných komisí byly v předstihu uveřejněny v Naší Obrani, která by byla před svoláním CV poslána do jednotlivých krajů k seznámení. Na jednání CV by se zprávy již nečetly, pouze by byly zodpovězeny dotazy a připomínky. V dalším byl podán návrh na vytvoření dlouhodobého programu pro celou společnost. Jeho znění zveřejňujeme pro vaši informaci a posouzení.

Voda jako program

V minulém roce uspořádala MDA několik přednášek na různé náměty, Z následných debat měly vzejít podklady pro návrh dlouhodobého programu naší strany. Jedna z přednášek se zabírala námětem: „současná příroda a její ochrana“. Na závěr debaty jsem tehdy řekl: „Vše, co jste tu řekli, bylo napsáno již před více jak 130

lety v časopise Českého muzea z roku 1887 (strana 441), kde je zveřejněna přednáška profesora Františka Studničky pod názvem: „O výsledcích dešťoměrného měření v Čechách“. Podle těchto pozorování došlo na Šumavě k poklesu srážek skoro o polovinu. V roce 1876 bylo naměřeno v Domažlicích 533 mm a v bavorském Fichtelbachu 1022 mm srážek. Severní svahy Šumavy jsou v dešťovém stínu Bavorska. Doslova tu stojí: „Šumava něla kdysi tropické množství srážek. Dnes Vltava v letě skoro vysychá, a to má za následek omezování voroplavy...“

Je tu podrobně rozepsáno o důsledcích pojmu „dešťový stín“ - je evidentní rozdíl mezi množstvím srážek na příklad v krajině doupovské, na severozápadních svazích Brdské vysočiny a horou Klet' na jihu země. Uváděn je tu příklad hory Třemošná v Brdech, kde na jihozápadním boku této hory bylo naměřeno více jak 1000 mm srážek na rozdíl od polovičního počtu množství ve stínu této hory až ke Kamýku nad Vltavou, kam stín dosahuje. Na sever od Prahy mezi Kladnem a Panenskými Břežany, ústím říčky Ohárky do Labe v nížině mezi Lovosicemi a Litoměřicemi je oblast, kde roční průměr srážek klesá pod 500 mm. Tyto nejméně zalesněné krajiny v Čechách ležící ve stínu Doupovských hor patří k nejsušším v celé Střední Evropě.

Z výsledků pozorování - periodické měření a jejich zveřejňování v Čechách probíhalo již od roku 1774 - je vidět, že hranice dešťů se posouvá k severu, na jižní svahy Krkonoš. Prší také nyní více i v Praze.

Profesor Studnička vidí řešení situace v zalesňování holých a neúrodných ploch - dokládá to výsledky měření dokazujících, že v oblastech velkých lesních komplexů prší podstatně více. V současnosti (tedy koncem 19. století), je z celkové výměry Českého království zalesněno ještě 28% plochy. Za posledních sto let bylo vypuštěno přes 20.000 rybníků - jejich voda v krajině dnes chybí, je potřeba je obnovit.

Průměrné množství srážek pro celé království České je 680 mm - při výměře 51.956 km² spadne v průměru 35,3 km³ vody. V Děčíně oteče Labem 9,5 km³ vody - tedy 28% srážek zemi opouští a zbytek 72% v zemi zůstává. Ovšem výparem se značná část tratí. (Údaje prof. Studničky nezahrnují celé území království, ale pouze Čechy.)

Uvedl jsem jen namátkou část údajů profesorem Studničkou uváděných - porovnáme-li to s údaji, které před rokem zazněly ve Steinerově sále při diskusi o dlouhodobém programu strany, mohu prohlásit, že se vlastně za uplynulých 130 let, kromě duchaplných diskuzí, neudělalo nic pro zlepšení stavu naší krajiny. My, starší lidé, to můžeme dobře posoudit. Pamatujeme kolik potůčků, studánek a malých rybníků během našeho života zmizelo a s nimi i jejich voda z krajiny. A spolu s mizející vodou se ztrácí i život který voda dávalo

spoustě drobného hmyzu, právě tak jako těm drobným živočichům, na vodě závislých.

Budujeme přehradu - ty však zachycují vodu, která již opustila svahy kopců, pole a louky - a někdy až příliš rychle. Ale my potřebujeme, aby tato voda opouštěla krajinu pomalu, postupně, tak jako tomu bylo kdysi. My potřebujeme obnovit ty malé nádrže blízko pramenů, aby ty km³ vody odtékaly pozvolna a byly zásobárnou vody pro malé pramínky a potůčky které dávají krajině život.

Otázka vody by se neměla stát otázkou politickou, na které jedna strana si buduje svou politickou kariéru. Taková strana tu přeci byla a víme jak skončila. Mladí sociální demokraté spolu s námi, seniory ČSSD by měli tuto otázku ve veřejné diskusi prohlásit za nepolitickou, celospolečenskou a odmítat v budoucnosti jakékoliv její zneužití v politickém soupeření. V tom smyslu bychom měli oslovit nejen současnou vládu ale také ostatní představitelé všech politických stran. Voda je základ našeho bytí v tomto světě. Nemůžeme požadovat, aby ihned byly všechny chyby které tolik poškodily naši přírodu odstraněny - ani to není dnes možné. Bude jen správné, budeme-li připomínat to staré rčení, že tuto zemi jsme si vypůjčili od svých vnuků a musíme ji v pořádku vrátit. Vlády a politické strany se budou střídat, ale otázka záchrany vody pro život v naší zemi by měla být vždy prioritou a nadstraničnou.

Co píše čtenáři. Redakce připojila pouze obrázky.

Jací jsme?

Často slýchám, že CV Klubu seniorů je skupina upovídaných dědků a bab, která není schopná se na něčem rozumném společně dohodnout. Není to pravda ba co víc, je to velká nespravedlnost! Nejsme spolek nesvéprávných individuí, jen způsob organizování naší činnosti je krajně nešťastný a neumožňuje smysluplnou práci.

Uvědomme si, že jako CV se scházíme jednou za tři měsíce na nějaké čtyři hodiny, a to ještě v lepším případě, totiž, pokud si právě někdo nevymyslí zrušení jednoho sezení, údajně „za příčinou“ úsporných opatření. (Zatím mi nikdo úsporu vzniklou škrtnutím letní schůze nevyčísлил a tudíž mě o nutnosti tohoto kroku nepřesvědčil. V závěru této statě se k úsporám ještě vrátím.)

Co se dá stihnout za čtyři hodiny po tříměsíční pauze? Nanejvýš přivítání, pak vyslechnout zprávy

místopředsedů, nanejvýš ještě zatleskáme vzácnému hostu, zaměříme na něj tři – čtyři dotazy, spolkneme obligátní řízek a zbývá čas nanejvýš na pár důležitých leč nesourodých poznámek z pléna. Ty v rychlosti nahozené problémy jsou důležité nejen pro diskutujícího samotné, ale často se jedná o témata velmi závažná. Zasloužila by si širší prostor, jenže není čas...

Nedivme se, že člověk, který po dlouhém čekání nakonec (občas) přeci jen dostane slovo, má snahu vychrlit ze sebe vše, co má na srdci i za cenu, že se nedrží právě projednávaného tématu. Ví totiž, že další příležitost k vystoupení, mimo jiné i z časových důvodů, už nedostane. Tak sotva prolétneme kolem závažných témat, dotkneme se jich a pádíme dál, jakoby našim jediným cílem bylo úspěšné ukončení schůze. Problém pak za nás

rozhodne pár lidí ve výboru na svém nejbližším zasedání. Pod stolem, kam tyto myšlenku padají, se vrší množství nedořešených kauz a roste nespokojenost i pocit bezmoci. Kolik zajímavých nápadů jsme takto pohřbili, už nikdo nespočítá. Jmenujme namátkou novelizaci statutu, memorandum s MSD, současný postoj k „fenoménu estébáctví“, politické směřování strany a její priority (k nimž ty naše, také naší zásluhou, zdá se nepatří) a především zásadní seniorská témata, jakými jsou dostupnost a struktura zdravotní péče a sociální pomoci, právní ochrana a z těchto společenské postavení dříve narozených, výše

důchodu, způsob jejich výpočtu i navyšování a mnohé další. Ani k jednomu tématu jsme nezaujali zásadní, pevné a smysluplné stanovisko, natož abychom jej byli schopni písemně zformulovat a představit vedení strany a veřejnosti. Pro ty ostatní jsme se stali nečitelnými, nerozhodnými a liknavými ve svých postojích. Přitom právě senioři napříč politickým spektrem představují nejmasovější a nejspolehlivější skupinu voličů ČSSD! Bez nás by strana skončila s pár procenty v politickém důchodu. A navíc – díky tomu, že mnohé pamatujeme, jsme svědomím tohoto národa i strany. Proč nejsme schopni využít tuto svou zásadní výhodu k získání postavení, které nám právem náleží?

I my jsme bohužel, podlehlí všeobecnému šílenství posledního čtvrtstoletí „býti světoví“. Přizpůsobili jsme se trendu, kdy podrazy a křivost považujeme za normální způsob komunikace. Zapomněli jsme na Masaryka, který říkal. Že politika není špinavé, špinavostí je jen politikaření (neboli intriky). Že ji od něj Gottwald převzal a vydával za svou jen dokazuje, jak nosná myšlenka to je.

Tato velká slova lze aplikovat i na malé poměry. Pokud chybí základní atributy demokratické konverzace, mění se způsob řízení společnosti v obyčejný diktát, který menší část společnosti servilně podporuje, větší masa jako mlčící většina přežívá rezistencí a pár jedinců se proti zavedenému způsobu aktivně vzbouří. Výsledek jejich „vzpourey“ pak záleží na to, jak rychle si ostatní uvědomí, kam vlastně patří.

Před časem vyslovil na CV KS místopředseda strany Starec zásadní myšlenku: Taktně nám radil, abychom si na každé zasedání CV připravili jeden zásadní problém a ten pak důsledně řešili. Tato idea představuje směr, kterým bychom se alespoň v první fázi měli vydat. Jak bylo ale řečeno, ve vymezeném čase to zkrátka nelze stihnout. Co kdyby základní cíl příštího jednání byl vysloven už na jednání předešlém? Členové CV by takto získali tři celé měsíce k nějaké dohodnuté formě internetové komunikace, ale vzhledem k tomu, že mezi námi jsou i lidé, kteří internet nepoužívají, bylo by nutné tento způsob doplnit. Navrhují zapojení třeba Naší Obrany.

PS. V úvodu jsem slíbila, že se vrátím k diskutovaným úsporám. Nepochybuji, že úsporná opatření drtivá většina členů ČSSD bere vážně a v rámci nich nelituje obětí. Jen bych navrhla malé zdokonalení:

Víte co způsobilo jejich radost? Po zvýšení důchodů od ledna 2016 dali dohromady 160 korun na půllitrovou flašku fernetu.

Ohledneme-li se od chystaného jednorázového zvýšení důchodů o 300 Kč, činí valorizace (nižší než 2%) u největších důchodů nárůst v řádu stokorun a ty nejmizernější si „polepší“ o nějakou tu desetikorunu.. Našim poslancům však po nedávných zákonných úpravách přistane měsíčně na účet zvýšení cca 10 tisíc (vyšším šaržím i více). Co kdyby každý sociálně demokratický poslanec, členy vlády nevyjímaje, odevzdával povinně a bez rozdílu až do odvolání celou tuto částku na úhradu altnerovského dluhu? Poslanci nejsou přeci žádní chudáci a bez onoho navýšení se dočasně jistě celkem pohodlně obejdou, aniž by jejich rodiny musely jít žebrotou! Divili bychom se, jak rychle by byl celý dluh splacen.

Ina Gajzlerová, KS ČSSD Slaný

28.říjen 1918. Jak to vlastně bylo doopravdy?

Politika českých stran v roce 1914 vycházela z existence habsburské monarchie a počítala s tím, že bude své cíle prosazovat na její půdě. Nevedl se boj proti Rakousku, ale „o Rakousko“, to je o politické, kulturní, jazykové pozice ve státě. Základním kamenem českých politických stran bylo přiznání českého státního práva, spočívající na dvou postulátech: a) české země tvoří svébytnou státoprávní jednotku; b) historické hranice českých zemí jsou nedotknutelné. Československá

sociální demokracie odmítala myšlenku vytvoření nějakého českého státu a chtěla řešit národnostní otázku na půdě Rakouska. Maximálně by přijaly myšlenku federalizace, národnostní rovnoprávnost a kulturní autonomii. Pokud by totiž byly splněny požadavky přiznání českého státního práva, rozhodovaly by zemské sněmy – volby do nich by probíhaly podle archaického kuriálního systému, kdy by dělníci neměli šanci na zastoupení. Sociální demokracií prosazené rovné, přímé a tajné volby do říšské rady jim zajišťovaly spravedlivější přístup v rozhodování o politických a hospodářských požadavcích proletariátu.

Počátek války v roce 1914 znamenal pro českou politiku více než pohromu. V mnohonárodnostním Rakousku německý nacionalismus to viděl jako možnost jednou provždy zúčtovat s „českou otázkou“. A nejen s „českou otázkou“ - vrchní vojenské velení, arcivévoda Bedřich a velitel generálního štábu Konrád Hötzenendorf pojali válku jako válku Germánů proti Slovanstvu. Začala nevídaná protičeská persekuce. Používání češtiny v úředním styku bylo omezováno a v průběhu roku 1915 byly vypracovány podklady německého nacionalizmu, známé jako Velikonoční program (Osterbegeherschrift) – v podstatě se mělo jednat o vytvoření Západního Rakouska, kde by navrhované územní úpravy zajistily početní převahu německého obyvatelstva. České země by byly rozděleny na území německá a území smíšená – česká by neexistovala. Byla to představa „Mitteleuropy“ – vojenské, ekonomické a politické německé nadvlády v Evropě spolu s rakouskými Habsburky. Změny se i týkaly rakouského státního znaku, kde přímými dopisy císaře z října 1915 byl původní heraldický znak Čech zcela popřen. Češi byli postaveni před situací – podrobit se a přijmout myšlenku konce české státnosti, nebo odmítnout a usilovat o vlastní samostatnost. Kde se však opřít?

Na začátku války ministerský předseda hrabě Stürgkh rozpustil říšskou radu – ta byla ve své činnosti paralyzována nacionálními spory, prakticky neschopná racionální činnosti. Vládlo se absolutisticky, rozhodovalo armádní velení. V uherské části říše k něčemu podobnému nedošlo.

Taková byla situace v roce 1916. České politické strany si situaci dobře uvědomovaly. Někteří ještě věřili, že je

naděje na politické řešení. Masaryk, který v listopadu 1914 odešel přes Holandsko do politického exilu u nich příliš důvěru neměl – jeho plán na samostatné České království s panovníkem z dánské nebo belgické královské rodiny se jevil v té chvíli jako nereálný. Byl tu ještě tajný plán Kramářův – vytvořit pod vládou ruského cara slovanské země sahající od Atlantiku po Šumavu. Kramář byl zatčen – bylo to z jiných důvodů a odsouzen na jaře 1916 pro velezradu k trestu smrti, dodatečně byl změněn na 20 let žaláře.

Koule vypálená Bedřichem Adlerem 21. října 1916 ukončila život Stürgkha, který představoval překážku pro svolání parlamentu. Smrt císaře Františka Josefa 21. listopadu 1916 byla předznamenáním změn v ústavním životě říše. Ale těsně před smrtí, 5. listopadu

Poslední císař, Karel I osobní list císaře sliboval Haliči zvláštní státoprávní postavení – bylo to vlastně naplnění Velikonočního programu, tedy zajištění vzniku Západního Rakouska s německou většinou.

Císařův list z 5. listopadu rychle zaktivizoval českou politiku. Již 11. listopadu se schází B.Šmeral s představitelem agrární strany, A.Švehlou. Je vytvořena společná organizace českých politických stran a českých poslanců pod vedením sociální demokracie a agrární strany jako nejsilnějších stran. Tato „zeleno-rudá“ dohoda v čele se Švehlou a místopředsedou Šmeralem je páteří české aktivity do května 1917. Předcházela tomu aktivita nového císaře, Karla I., který se dal již 30. prosince 1916 v Budapešti korunovat za krále Uher. Tím bylo Čechům dáno jasně najevo, že k odstranění dualismu nedojde a naděje, že Slovensko by mohlo se spojit s českou zemí mizí v nedohlednu. Nový ministerský předseda, hrabě Heinrich Clam-Martinic při setkání s představiteli české oficiální politiky 12. ledna 1917 odmítl jakékoliv jednání takovým způsobem, že Šmeral vyjádřil své obavy slovy, že proti Čechům chystá se to nejhorší: oktroje, zesílení vlivu Německa, Střední Evropa.

Dějiny mají mnohá temná zákoutí. Historici se jim vyhýbají – chybí zde čest, pravda – prostě to, co lidé uznávají, čeho si cení i u soupeře. My se nyní připomeneme jednu a pro Čechy zdánlivě bezvýznamnou událost. V roce 1900 přivítal v Německu sociální demokrat Helphand-Parvus právě ze sibiřského vyhnanství propuštěného Lenina a jeho 20 členou skupinu věrných. Pomohl mu zajistit pobyt v Mnichově, dal mu rozmnožovací přístroj na kterém Lenin psal svou Jiskru a zajistil přes sociálně demokratického nakladatele H. Dietze její distribuci do Ruska. Zdánlivě se nic nedělo. Potom se setkáváme s Helphandem, již bohatým podnikatelem v lednu roku 1915 v Cařihradu na jeho návštěvě u německého velvyslance Von Wangenheima. Jen návštěva? Ale ty důsledky...